

פיו, שם נהגה היא להשתוף בעירום מלא. מאחר שנראה כי ז'אקלין עצמה אינה מת-ביישת בגופה. סביר להניח כי אין היא רואה בפירסום תמונות מעין אלה משום פגיעה בכבודה. התורעה שפירסום עירום נשי אינו עוד בגדר פורנוגרפיה והוא חלק של המציאות החברתית, הפכה במרוצת השנים נחלתם של חוגים רחבים. על כך יכול אולי להעיד הסיפור הבא:

לפני שנתיים נשבר קולו של יעקוב ריפתין, והוא לא היה מסוגל למלא את תפקידו כחבר הוועד הפועל של ההסתדרות. הוא החזיק מעמד ככל שיכול, אך

בהדרגה תמונות העירום על שערו האחורי ריים של העולם הזה. ולא משום שחזרנו להיות פוריסטאים. העולם הזה נקלט והשי-תרש בקרב ציבור קוראים נרחב, ולא היה זקוק עוד לסמנים חיצוניים למשוך קוראים. השער האחורי ממשיך להיות מוקדש, בדרך-כלל, ל"חומר הקל" הכלול באותו גיליון. תמונות-עירום מופיעות בו לעיתים נדירות, רק כשהן מהוות חלק אורגני של סיפור החדשות המתפרסם על השער. דוגמה לכך היא דווקא הגיליון האחרון של העולם הזה, שבו התפרסמה תמונת עירום (אם אפשר לקרוא לזה כך) של ז'אקלין קנדי-אונאסיס, שהפשילה את מיכנסיה אחרי שרצה בחוף הים של קיסריה (ולא בחוף טנטורה, כפי שפורסם בטעות).

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: **תל אביב**, רחוב גורדון 3, טלפון 243386 • תאריך: 136 • מען מברקי: **"עודמפרם"** • מודפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רח' בן-אביגדור • הפצה: **"גד"** בע"מ • גזופות: **צינבורג** כספי" בע"מ • העורך הראשי: **אורי אבנרי** • העורך: **אדי תבור** • עורך תכנית: **יוסי שנון** • עורכת כיתוב: **נורית יהודאי** • ראש המינהלה: **אברהם סימון** • מח' המודעות: **רפי זכרוני** • המו"ד: **העולם הזה בע"מ**.

קרא ירי

להתמודדות מעריב — ידיעות אחרונות מזה ולשיגשוגו של העולם הזה מזה — נחצה הרוביקון המפריד בין עיתונות שהיקף מכירתה מוגבל, לבין עיתונות-תפוצה המרויחת וממילא גם עממית.

על אף טענתו של יורמן כי "למותר להכיר מילים על השער האחורי רבה-מוניטין של השבועון", דומני כי כדאי להוסיף כמה מילים בנושא זה ולו רק כדי לנפץ מיתוס מסויים הקשור בשער האחורי של העולם הזה.

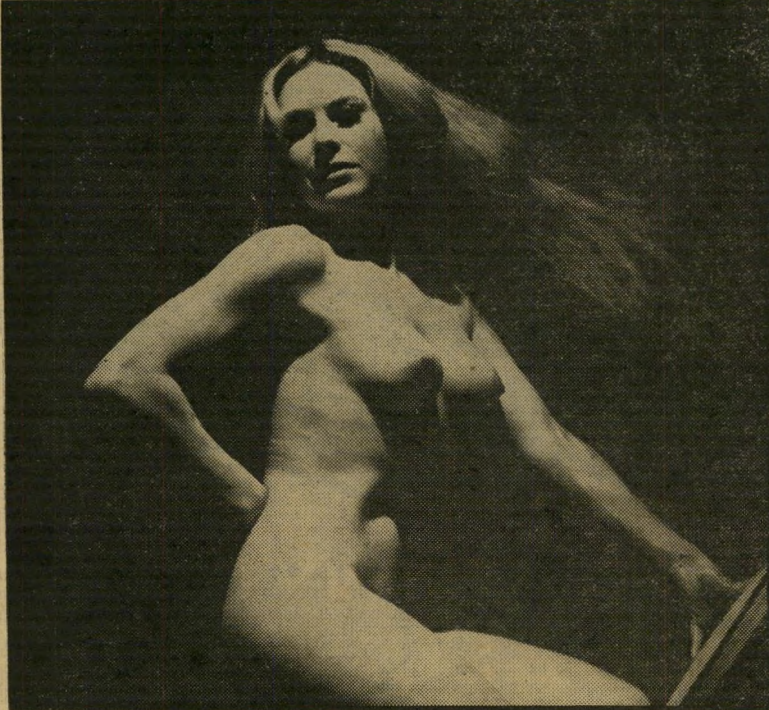
ייחודו של העולם הזה בתחום שבועוני-החדשות בעולם נובע, בין השאר, גם מהר שילוב הקיים בו בין כיסוי רציני של נושאים פוליטיים, חברתיים וכלכליים ("חומר כבד", בלשון המערכת) לבין כיסוי קליל יותר של נושאי הבידור והחיים המודרניים ("חומר קל", בעגה המיקצועית). על-מנת להבליט מתכונת מיוחדת זו של העיתון נולד, באמצע שנות החמישים, השער ה"אחורי שלו". הוא נועד למשוך למעגל קוראי העולם הזה גם קוראים ושלא התעניינו דווקא במאבקים הפוליטיים והציבוריים שנחרתו על דיגלו של שבועון זה, מתוך הנחה ש"מתוך משיכה אל "החומר הקל" יגיעו אותם קוראים גם אל "החומר הכבד".

היו שנים שבהן הופיעו בקביעות תמונות-עירום על השער האחורי. העולם הזה היה חלוץ בשורת המתירנות, שכבר התפשטה בעולם המערבי, בעיתונות הישראליה. תמונות-העירום האסתטיות והטייפול העיתונאי בנושא המין, שגשבו עוד בתחילת שנות החמישים טאבו מחולט בי-עיתונות הישראלית, היו תרומתם של כלי-התיקשורת למהפכה המינית שהחלה במחצית השנייה של המאה-העשרים.

כשמהפכה זו הפכה עובדת חיים, פחתו

בגיליון האחרון של אותה 78, בני טאון איגוד המפרסמים בישראל, סוקר העירי תונאי הוותיק פינחס יורמן את התפתחות כלי-התיקשורת בישראל 30 שנותיה. בי-סירתו הוא מבליט שתי מהפכות שהתחוללו בעיתונות הישראלית מאז הקמת המדינה. האחת הקמת מעריב, בידי קבוצה של עיתונאים מיקצוענים שנטשו, בפברואר 1948, באורח קולקטיבי את הדרי המערכת של ידיעות אחרונות — לטענתם כמחאה על קפיאתו של הצהרון היחיד בארץ-ישראל על שמרו.

המהפכה השנייה היתה "השפעתו המצטיבת של העולם הזה, מאז אמצע שנות החמישים ואילך". כותב יורמן במאמרו: "צעקני, נועז לפי מחשגי הזמן, ערוך במתכונת בלתי-מקובלת (בנוסח השבועון טיים), תרם השבועון הסנסציוני תרומה מוחשית משלו, שימש בית-אלפנה מעולה לעשרות פירח-עיתונות, צלמים, ציירי-קריקטורות, הממסד לא נטה חיבה יתרה לשיטותיו, סיגנונו, מיזגו ומגמתו הכללית של העולם הזה, אך בסופו של דבר נבצר ממנו להתעלם מתופעה מיוחדת — הריגה — זו בשדה העיתונות הישראלית. "למותר להכביר מילים", מוסיף יורמן, "על רישומו של השער האחורי רבה-מוניטין של השבועון, שבו נחשפה, תרתי-משמע, האמת העירומה או, ליתר דיוק — האמת" על האנטומיה הנשית במערומה, שנים לפי ני שכיחיה העת הנועזים מחו"ל יימכרו בחצות עירנו. מה שחשוב מכל — תודות

עירום כהספר
הבטחה

הסיק את המסקנה כאשר שוב לא יכול לחבר בצורה מובנת. ריפתין התלוצץ על מצבו האנושי, ולא פעם הדהים את ידדיו הרבים בהלצות אלה. כך, למשל, כתב לאחד מידידיו: "איבדתי את הקול. אבל זה לא חשוב. ממילא אין מי שישמע".

עריב התפטרותו מהוועד-הפועל השמייע קובה כמה הלצות כאלה באוזני אורי אבי נרי, שישב לצידו באותו מוסד.

מספר אבנרי:

ידענו, כמוכן, שהוא חולה בסרטן-הגרון, וכי ימי ספורים. הערצנו את מלחמתו בי-מחלתו. מדי פעם סיפר לנו על הטיפולים הקשים שהוא עובר, כמה פעמים התנצל לפני על כי הוא בוטש ישיבה באמצע, ביגלל הצורך לעבור טיפול, ואמר: "תמלא את מקומי".

בפעם האחרונה לפני התפטרותו נתקלנו איש ברעהו בחצר בניין הוועד-הפועל, קובה התלוצץ כרגיל. דיברנו בגלוי על מחלתו. "אתה יכול להתכונן לכתוב עלי הספד", אמר בלחש.

"אתה עוד תקבור את כולנו", השבתי. הוא הביט בי בעיניו הכחולות, ואמר: "אתה יודע, אל תכתוב עלי הספד. חבל על המקום בעיתון, במקום זה תדפיס תמונה של בחורה עירומה. אבל שתהיה צעירה ויפה".

צחקתי.

"אני מתכוון ברצינות", אמר. "אתה מבי טיח?"

הבטחתי.

עד כאן דבריו של אבנרי. הוא לא כתב הספד על קובה ריפתין, אם כי העולם הזה הקדיש, בשבוע שעבר, כמה שורות לאיש יפה-נפש ואמין זה.

עכשיו אנחנו מקיימים את הבטחה. ה"תמונה בעמוד זה מתפרסמת תוך מילוי בקשתו של קובה, אדם שרצה כי תחיים יימשכו, וכי הזופי, הנעורים ושימחת-החיים ימשלו בכיפה.

העולם הזה מצדיע לזיכרו.

ז'אקלין קנדי-אונאסיס באי סקורפיו ובחוף קיסריה שיחזור

העולם הזה